

ми билъ да стана“. „Бре юначе гиду! Оште м'ра полежи, Сламка снага да чинишъ, Комаръ воня да вахашъ, Съ игла да се подпирашъ“. В. 109.

Сламеница с. ж. соломенная шляпа. Т. Д. 1869 р. 131.

Сламень пр. соломенный, соломой крытый: Ветхы и съборены колибы и сламены курницы. Т. Д. 1869 р. 131.

Сламченикъ с. м. Тызека (дай) грывни-тъ, а язе пръстенъ-тъ, обеща-тъ сламченикъ; и така нахытиха свинка-та и я дадохъ на човѣкъ-о да я води на свадба. Ч. 260.

Слана с. ж. иней: „Ай ти тебе зелена гора, Що сѣ горо, подго-рила“. Аль те оганъ изгорило? Аль те слана посланила? М. 148. Ей горѣца горо ми зелена, Дали те ѣ слана попарѣла или те ѣ пожаръ пожарѣла? Д. 36, 1. 4—5. Търчин ми кѣра клетѣ робиня Люто ѣ кѣра по люта слана. Д. 37, 1—2. Паднала ѣ слана голема (дибела). Изгори гори и по-ли. Зюмбюль, 50, 51. Рано е слана паднала, Порано преди Кржстовденъ, Послани млади юнаци, Се со зелени байраци. М. 153. На куки слана, во куки слава, Да му ѣ жива, домакину глава. М. 461. Три години дош не фана, Тукѣ магли и прѣове, Тукѣ слани и градове. Пс. 12, 117.

Сланина с. ж. ветчина. **Сланинка** ум. Свинѣ-та ни дава масть, сланина и чекына. Т. Д. 1873 р. 267. На второй-тъ или тре-тій-тъ день отъ Рождество, насалѣть и налагѣть въ кашѣ-тъ слани-на-тъ, и глѣдѣть на сало-то (масть-тъ) пшѣчѣ-тъ ако е остъръ, — до-макыня-ти ще роди мъжко, ако ли е тънъ женско ще роди. Ч. 29. Ра-ботникъ-тъ, кой-то повдига тѣшкыятъ чужъ или който работи съ изо-биленъ потъ на челото, трѣба да ѣде утреньта хлѣбъ съ малко сла-нинка. З. 232. Ни ядѣ, ни пвѣ, дланъ сланина берѣ? Тиква. Пс. 15, 446.

Сланкамень имя собств. мѣста: Шедба шетать Темишвара Гуро—Ка'отидѣ града Сланкамена. М. 173.

Сланутъкъ с. м. овечій горохъ (сим. нохуть): Бърдокви, грахъ, сланутъкъ. Пк. 68. По стари-отъ деверъ даватъ на невѣста-та чораби-те, отъ кон еденъ ѣ полнъ со овошки навр. леблеби (слантокъ пе-чень), кон тая клаватъ въ джепъ. М. р. 520. ср. и. сл. сланутъкъ.

Сланъ пр. соленый; въ нар. пѣсняхъ эпитеъ моря: Да ми 'одишъ преку слано море, Да ми пойдѣтъ Венетичка земя. М. 47. Кѣ отидѣ по край слано море, Острекѣ му дете голо, босо. М. 173.

Слапей с. м. **Слапъ** с. м., съ м. **Слапътъ**, волна: Десетъ дена наредъ ний останяхмы да ны тласкѣтъ слапейтъ безъ да знаемъ на ка-дѣ. Р. С. 10. Два се змеа на планина бѣатъ, Отъ ни тече река Ръмен-ля, Слапъ оудара оу темна темница, Оу темница Гуро Восналя. В. 354.

Слахамъ се м. св. (слахаха се = потрефиле се В.) случусъ: Ка се слахаха снаха и золва, Снаха и золва въ една гемѣ. В. 196. ср. греч. λαχάνω.

Слѣгнѣ са м. св. **Слѣгамъ** са м. дл. улягусъ, улегаюсь; ло-